

D'acord amb el RD 03/2023, de 10 de gener, per el que s'estableixen els criteris tècnics-sanitaris de la qualitat de l'aigua de consum, el seu control i subministrament, l'aigua distribuïda a partir de l'ETAP Banyoles, és APTÉ per al consum, en la mesura que compleix amb els valors paramètrics microbiològics i químics. Tanmateix supera el valor paramètric del paràmetre sulfat (250 mg/l), inclòs en els indicadors de qualitat, però sense superar el valor de no aptitud (750 mg/l). Les determinacions efectuades donen uns valors mitjos de 500-650 mg/l SO₄²⁻).

La presència de sulfat a partir de uns 1000 mg/l dona un gust lleugerament amarg i té efectes laxants en els consumidors no habituats. La OMS no proposa cap valor guia basat en efectes sobre la salut dels consumidors.

El fet que el sulfat es pugui presentar en forma de sulfats de calci i magnesi, implica d'entrada elevades concentracions d'aquests elements, que, com és sabut, determinen una duresa elevada de l'aigua distribuïda.

Si d'una banda la duresa de l'aigua de Banyoles (750-800 mg/l CaCO₃) supera el valor de referència (valor més habitual 500 mg/l CaCO₃), la legislació en vigor marca com valor paramètric mínim 55 mg/L CaCO₃ (5,5 °F) que recomanem sigui sempre més elevat, ja que la descalcificació per intercanvi iònic no afecta els sulfats i aquest, en absència de la "protecció" del calci, afavoreix la corrosió dels metalls.

Per poder rebaixar el contingut de sulfats i també de calci (duresa) a l'aigua tractada a nivell d'ETAP, caldria aplicar tècniques d'osmosi inversa. Però, de moment, és problemàtic executar-les perquè generen una quantitat considerable de residu, que és qualitativament difícil de tractar (molt carregat amb sulfats i carbonats). Hem de pensar que les dessaladores normalment aboquen el residu al mar. A més, estudis recents estimen que en aquest context de sequera, les extraccions d'aigua de l'Estany que entren a l'ETAP representen prop d'un 15% de l'aigua que l'alimenta. De manera que l'aplicació de filtració per osmosi inversa, que suposen un rendiment de gairebé 30% - per obtenir un litre d'aigua osmotitzada cal llençar-ne tres- resultaria poc sostenible. A banda que l'aplicació d'aquest tractament impactaria notablement sobre l'estructura de costos de la seva producció.